



Arrest

nr. 126 858 van 9 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bengalese nationaliteit te zijn, op 23 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 24 augustus 2012 en 21 november 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijderingen van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waarbij medische elementen worden aangehaald in hoofde van verzoekster. Deze aanvragen worden op 8 juli 2013 ontvankelijk verklaard.

Op 10 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond

wordt verklaard. Het beroep tegen deze ongegrondheidsbeslissing wordt door de Raad verworpen op 9 juli 2014 bij arrest nr. 126 859.

1.2. Op 5 augustus 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.3. Op 18 maart 2014 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekers op 31 maart 2014 in kennis worden gesteld. De motieven luiden als volgt:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen verblijven illegaal op het Belgische grondgebied. Verschillende medische aanvragen 9ter werden ingediend. Allen werden afgesloten met een negatieve beslissing. De laatste aanvragen 9ter ingediend op 24.08.2012 en 21.11.2012 waren ongegrond. De beslissing werd op 10.03.2014 genomen. Ook hun asielaanvraag werd afgesloten met een negatieve beslissing. Zowel de vluchtelingenstatus, als de subsidiaire bescherming werden geweigerd. Betrokkenen gaven geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De instructie werd betekend op 25.10.2012.

Betrokkenen verklaren dat ze onderhevig geweest zijn aan inhumane en vernederende behandelingen. Om die reden zijn zij naar België gevlucht. Een loutere bewering dat zij hun land moesten ontvluchten vanwege inhumane daden volstaat niet om als een buitengewone omstandigheid te worden aanvaard. Betrokkenen dienen concrete elementen aan te brengen met een begin van bewijs.

Betrokkenen stellen dat de aanvraag 9ter hangende is en zij om die reden niet terugkunnen naar hun land van herkomst of een land waar ze kunnen verblijven. Mevrouw zou ernstig ziek zijn. Mijnheer verzorgt zijn echtgenote. Beiden vragen samen te blijven. Zij roepen de bescherming van het artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden in. Betrokkenen roepen ook de bescherming in van het artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Zoals reeds aangehaald werden alle aanvragen 9ter afgesloten met een negatieve beslissing. Er is geen procedure 9ter meer hangende. Op 10.03.2014 werd een ongegronde beslissing genomen voor de aanvragen ingediend op 24.08.2012 en 21.11.2012. Betrokkenen tonen niet aan waarom de artikelen 3 en 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zouden geschonden worden. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in afwachting van het afsluiten van de asielprocedure en de aanvragen 9ter. Betrokkenen wisten dat ze bij een negatieve beslissing het grondgebied zouden moeten verlaten. Betrokkenen dienen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zo niet riskeren betrokkenen een inreisverbod.

Verzoekers wijzen ook op de nadelen die het opstarten van de procedure via de Belgische diplomatieke of consulaire post met zich meebrengt, zijnde het feit dat dergelijke procedure een onbepaald aantal maanden in beslag kan nemen. Betrokkenen zouden geen connecties meer in Bangladesh hebben. Zij zien België als het centrum van hun sociaal leven. Hun integratie en opgebouwde banden kunnen geenszins vergeleken worden met hun leven in Bangladesh waar ze hun leven doorbrachten en opgroeiden. De procedure via de Belgische diplomatieke of consulaire post is van toepassing op alle staatsburgers van Bangladesh en voor hen kan dan ook geen uitzondering worden gemaakt. Hun verblijf in België was precair. Betrokkenen betekenden een bevel om het grondgebied te verlaten en dienen gevolg te geven aan deze instructie.

Niets verhindert betrokkenen om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 alinea 2 van de wet van 15/12/1980. Betrokkenen kunnen zich nog steeds laten bijstaan door hun advocaat.

Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie

en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie)."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"II.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624)

II.4. Verwerende partij stelt dat de hangende aanvraag 9ter niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, omdat deze reeds zou zijn afgesloten.

Verzoekende partij begrijpt deze stelling niet. Zoals uitgebreid beschreven bij de feiten werd de onontvankelijkheidsbeslissing reeds drie maal ingetrokken door verwerende partij voor de aanvraag ex artikel 9ter.

Op 8 juli 2013 werd de aanvraag dan uiteindelijk ontvankelijk verklaard. Verwerende partij verwijst uiteindelijk dan naar de ongegrondheidsbeslissing die dd. 10 maart werd genomen maar verzoekende partijen hebben tegen deze beslissing uiteraard beroep aangetekend.

II.5. Met andere woorden: op het moment dat verwerende partij de thans bestreden beslissing nam, was de ongegrondheidsbeslissing inzake de medische regularisatie nog maar net genomen en nog niet eens ter kennis gebracht aan verzoekende partijen. Tevens wordt er geen rekening gehouden met een eventueel beroep in deze zaak, dat op heden door verzoekende partij wordt ingediend.

Verzoekende partijen begrijpen dan ook niet waarom verwerende partij stelt dat er geen sprake zou zijn van een hangende 9ter.

De medische regularisatieprocedure is dus op heden nog steeds niet definitief afgesloten aangezien er op heden en beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing wordt ingediend! Verzoekende partij wenst hier dus alvast het grootste voorbehoud te maken.

Uit dergelijke stelling kan alleen maar afgeleid worden dat verwerende partij het administratief dossier van verzoekende partij niet geraadpleegd heeft of toch zeker niet zorgvuldig bestudeerd heeft.

II.6. Verzoekende partij is dan ook van mening dat hier zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als de materiële motiveringsverplichting geschonden werd."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de

uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schendingen van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.3. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteits-document beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt evenwel toegestaan om die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de

rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte etc. ...

Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend, aldus de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

3.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 5 augustus 2013, onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit hun land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.5. Verzoekers zijn het niet eens met de beoordeling van de gemachtigde dat de hangende aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden omdat deze aanvragen reeds zijn afgesloten. Verzoekers wijzen erop dat de laatste ongegrondheidsbeslissing dateert van 10 maart 2014 zodat deze werd genomen net voor de bestreden beslissing. Er is volgens verzoekers geen rekening gehouden met een eventueel beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing dat door verzoekers dan ook werd ingediend. Bijgevolg is er geen sprake van een definitief afgesloten aanvraag om verblijfsmachtiging omwille van medische redenen, maar is de aanvraag nog hangende.

3.6. De Raad stelt vast dat verzoekers niet betwisten dat alle voorheen hangende aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, negatief werd afgesloten en dat de laatste aanvragen als ongegrond werden beoordeeld.

Aangezien op het moment van de bestreden beslissing alle hangende aanvragen om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waren afgesloten met een negatieve beslissing, acht de Raad het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze afgesloten aanvragen en de daarbij horende argumentatie inzake de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden. De gemachtigde kon derhalve op goede gronden motiveren als volgt:

“Betrokkenen verblijven illegaal op het Belgische grondgebied. Verschillende medische aanvragen 9ter werden ingediend. Allen werden afgesloten met een negatieve beslissing. De laatste aanvragen 9ter ingediend op 24.08.2012 en 21.11.2012 waren ongegrond. De beslissing werd op 10.03.2014 genomen. Ook hun asielaanvraag werd afgesloten met een negatieve beslissing. Zowel de vluchtelingenstatus, als de subsidiaire bescherming werden geweigerd. Betrokkenen gaven geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De instructie werd betekend op 25.10.2012.

(...)

Betrokkenen stellen dat de aanvraag 9ter hangende is en zij om die reden niet terugkunnen naar hun land van herkomst of een land waar ze kunnen verblijven. Mevrouw zou ernstig ziek zijn. Mijnheer verzorgt zijn echtgenote. Beiden vragen samen te blijven. Zij roepen de bescherming van het artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden in. Betrokkenen roepen ook de bescherming in van het artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Zoals reeds aangehaald werden alle aanvragen 9ter afgesloten met een negatieve beslissing. Er is geen procedure 9ter meer hangende. Op 10.03.2014 werd een ongegronde beslissing genomen voor de aanvragen ingediend op 24.08.2012 en 21.11.2012. Betrokkenen tonen niet aan waarom de artikelen 3 en 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zouden geschonden worden. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in afwachting van het afsluiten van de asielprocedure en de aanvragen 9ter. Betrokkenen wisten dat ze bij een negatieve beslissing het grondgebied zouden moeten verlaten. Betrokkenen dienen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zo niet riskeren betrokkenen een inreisverbod.”

3.7. Het gegeven dat verzoekers de mogelijkheid hebben om een beroep in te dienen tegen de ongegrondheidsbeslissing van 10 maart 2014 doet hieraan geen afbreuk. De door de gemachtigde genomen ongegrondheidsbeslissing wordt tot aan de eventuele vernietiging ervan door de Raad immers geacht in overeenstemming te zijn met de wet ('*privilège du préalable*') en het door verzoekers hiertegen ingestelde beroep bij de Raad heeft geen opschortende werking. De gemachtigde diende aldus niet na te gaan of verzoekers beroep zouden indienen tegen de ongegrondheidsbeslissing noch diende hij het einde van de annulatieprocedure voor de Raad af te wachten teneinde deze elementen in zijn beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te kunnen opnemen.

Tenslotte merkt de Raad op dat het beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing werd verworpen op 9 juli 2014 bij arrest nr. 126 859 zodat verzoekers niet langer een belang hebben bij dit betoog.

Verzoekers tonen met hun betoog niet aan dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing tot stand is gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat de gemachtigde de voorliggende gegevens op kennelijk onredelijk wijze heeft beoordeeld en onredelijk tot het volgende besluit is gekomen: *"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland."*

Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES